

УДК 272-722(477.8)

DOI 10.32782/2307-7778/2023.1.1

Павло ХОМ'ЯК*аспірант кафедри всесвітньої історії та філософії**Волинського національного університету імені Лесі Українки,**вул. Шопена 24, м. Луцьк, Волинська обл., Україна, 43021 (paolo.chomiak@gmail.com)***Pavlo KHOMIAK***graduate student of the Department of World History and Philosophy of Lesya Ukrainka Volyn National University,**Shopena street, 24, Lutsk, Volyn region, Ukraine, 43021 (paolo.chomiak@gmail.com)*ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-4825-9009>

АНАЛІЗ ДІЯЛЬНОСТІ КС. АВГУСТИНА (АВГУСТА) МЕДНІСА НА ЛЬВІВЩИНІ ТА ВОЛИНІ В ЧАСИ РАДЯНСЬКОЇ ВЛАДИ ТА НЕЗАЛЕЖНОЇ УКРАЇНИ

Анотація. *Мета дослідження* – дослідити та проаналізувати діяльність кс. Августина Медніса в умовах тоталітарного і антирелігійного режиму радянської влади та в часи відродження Римсько-Католицької Церкви (далі – РКЦ) за незалежної України. **Методологія дослідження** полягає у використанні принципів історизму, об'єктивізму та науковості. До загально-історичних методів, що застосовувались у роботі відносяться історико-порівняльний та системно-структурний методи. **Наукова новизна** ґрунтується на тому, що у дослідженні вперше у вітчизняній літературі аналізується діяльність священика РКЦ кс. Августина Медніса, який своєю душпастирською діяльністю підтримував релігійну стійкість у мирян в часи радянського режиму та активно сприяв відродженню Церкви, збереженню пам'яток історії та культури за часів незалежності України. Вперше зафіксовано усні спогади про кс. Августина Медніса та представлено їх у джерельній базі публікації. **Висновки.** Підтримка та розвиток діяльності РКЦ стали одним із найскладніших викликів для священиків, які працювали в умовах тоталітарного комуністичного режиму. Виокремлюючи постать кс. Августина Медніса, який походив родом із Литви, варто зазначити те, яку допомогу він надавав для вірян на теренах Львівщини та Волині. За час його діяльності в цих регіонах (1969–2007 рр.) йому вдавалося виконувати душпастирські обов'язки та надавати необхідну підтримку мирянам, одночасно обслуговувати декілька парафій, домогтися відновлення костелів, приймати участь у першому повоєнному Львівському Архідієцезіальному синоді та проводити активну роботу, що полягала у збереженні та реставрації об'єктів культурної спадщини. Одним із здобутків кс. Августина Медніса можна виділити ініціативу та формування Луцького дієцезіального музею, фонди якого опрацьовані та укомплектовані ним особисто.

Ключові слова: *Августин Медніс, РКЦ, священик, дієцезія.*

ANALYSIS OF THE ACTIVITIES OF KS. AUGUSTIN (AUGUST) MEDNIS IN LVIV AND VOLYN REGIONS DURING THE SOVIET POWER AND INDEPENDENT UKRAINE

Abstract. *Purpose of the study* is to investigate and analyze the activities of Fr. Augustine Mednis during the totalitarian and anti-religious regime of the Soviet government and during the revival of the Roman Catholic Church in Independent Ukraine. **The methodology of the study** is based on the principles of historicism, objectivism and scientificity. The general-historical methods used in the work include historical-comparative and system-structural methods. **The scientific novelty** is based on the fact that the study for the first time in the national literature analyzes the activities of the priest of the Roman Catholic Church Fr. Augustine Mednis, who through his pastoral work supported the religious stability of the laity during the Soviet regime and actively contributed to the revival of the Church, the preservation of historical and cultural monuments during the Independent Ukraine. For the first time, recorded memories of Fr. Augustine Mednis then presented them in the source database of the publication. **Conclusions.** The support and development of the Roman Catholic Church has become one of the most difficult challenges for priests working during a totalitarian communist regime. Highlighting the figure of Fr. Augustyn Mednis, a native of Lithuania, it is worth noting the help he provided to the faithful in the Lviv and Volyn region. He managed to perform pastoral duties and provide the

necessary support to the laity, simultaneously serve several parishes, achieved the restoration of churches, participated in the first postwar Lviv Archdiocesan Synod and carried out active work to preserve and restore cultural heritage sites. One of the achievements of Fr. Augustine Mednis, we can highlight the initiative and formation of the Lutsk Diocesan Museum, the funds of which were developed and staffed by the priest himself.

Key words: *Augustine Mednis, RCC, priest, diocese.*

Постановка проблеми. Непересічною постаттю в історії Луцької дієцезії РКЦ є кс. Августин Медніс, народжений 11 січня 1932 р. на хуторі Ошулея в Курландії у Латвії. У 1940 р. він розпочав навчання в радянській школі в Брукні, де і закінчив 7 класів. Упродовж 1947–1951 рр. навчався у м. Вецумнекі, відзначався тим, що отримував високі оцінки за свої знання та успішність у навчанні (Archiwum Diecezji Łuckiej, 1942), (Archiwum Diecezji Łuckiej, 1943), (Archiwum Diecezji Łuckiej, 1944), (Archiwum Diecezji Łuckiej, 1945). 22 червня 1951 р. після отримання атестату зрілості, Августин продовжує навчання в Ризькому університеті на відділі латвійської філології (Wołczański, 2008, р. 13–14). Втім відзначається той факт, що майбутньому священнику «не вдалося закінчити навчання в університеті, оскільки його забрали до армії, що зобов'язувало на той час усіх» (Трофим'як, 2010). Після повернення з армії, А. Медніс вступив до Вищої духовної семінарії в Ризі, яка на той час була одною з двох навчальних закладів у СРСР, котрі готували католицьких священників (оскільки інший такий заклад знаходився у Каунасі в Литві) (Wołczański, 1992, р. 6). Після успішного закінчення навчання в семінарії, 29 липня 1958 р. він отримав священницькі свячення з рук єпископа Петера Стродса, латвійського єпископа. Після свячень, скерований до душпастирської праці до Ілуксту. 9 травня 1960 р. призначений вікарієм у парафії Даугавпілсі, а 8 червня 1961 р. – адміністратором в Ленас (Archiwum Diecezji Łuckiej, 29 VII 1958), (Archiwum Diecezji Łuckiej, 9 V 1960), (Archiwum Diecezji Łuckiej, 8 VI 1961).

Умови, в яких ксьондз (далі – кс.) А. Медніс розпочав свою душпастирську діяльність та служіння були вкрай складними. Після вторгнення радянських військ і приєднання Латвії до складу СРСР у країні сформувалася доволі специфічна політична ситуація. Відразу після встановлення нового режиму розпочався час активних релігійних переслідувань. Дії комуністів спрямовувалися проти Церкви та релігії полягали в конфіскації церковного майна. Наступним кроком була ліквідація шкільництва і заборона видавати католицьку пресу. Апогеєм антирелігійної діяльності стали репресії до духовенства, в тому числі, арешти і вивезення священників до концтаборів та інших віддалених регіонів СРСР. З часу вступу Червоної армії на територію Латвії (1940 р.) та до 1958 р. репресували 60 осіб духовенства, з яких щонайменше 7 розстріляно або вони загинули в таборах. Серед жертв комуністичних репресій варто відмітити також двох єпископів: Казимира Дульбінського та Болеслава Слосканса. Слід зазначити, що впродовж усього зазначеного часу масово нищилося та руйнувалося церковне майно, зумисне спалювалися церковні й монастирські бібліотеки, що підкреслювало цілеспрямованість антирелігійних актів з боку СРСР.

Окремим аспектом атеїстичної пропаганди стала заборона проводити катехизацію серед дітей та молоді у 1950 р. Наслідком цього, у 1961 р. для молоді, віком до 18 років вийшла заборона прислуговувати біля вівтаря, співати в хорі та приймати участь у релігійних процесіях. Подальший напрямок цієї ж діяльності полягав в тому, щоб обмежити зв'язки та контакти духовенства між собою. З цією метою, починаючи з 1959 р. священникам заборонялося допомагати один одному в душпастирській праці без отримання спеціального дозволу від відповідних органів. Для того, щоб в штучний спосіб відлучити людей від Церкви, у 1963 р. Діяла заборона звершувати богослужіння в парафіях, що не мали своїх власних святинь.

Однак, незважаючи на кількість проведених дій, чисельність заборон та ретельність за дотриманням їх виконання, план атеїзації суспільства в Литві не приніс комуністам очікуваних результатів. Радянський режим довго чинив спустошення серед дітей та молоді не лише

у Латвії, але і в інших радянських республіках. Незважаючи на складність умов, у яких опинилася Церква, на суворі обмеження та покарання за недотримання правил встановленого режиму, віра трималася виключно завдяки духовному вихованню в родині і діючих парафіях. З огляду на це, священники намагалися використовувати недільні проповіді у вигляді катихез, що готували до таїнств хрещення, першого причастя чи подружжя.

У 1962 р. папа Римський Йоан ХХІІІ призначив апостольським адміністратором обидвох латвійських дієцезій (Ризької та Лієпальської) Юліана Вайводса, який після війни за опрацювання катехизму для дітей провів два роки в Сибірі, рубаючи дрова. Єпископську хіротонію у цьому ж році Ю. Вайводс прийняв у Римі. У 1969 р. єпископ Ю. Вайводс запропонував кс. А. Меднісу виїхати до праці в УРСР, щоб допомогти кс. К. Мончинському, який також походив з Латвії. Оскільки для виїзду в УРСР потрібна була згода уповноваженого у справах релігії, на працю «служителя культури». 5 травня 1969 р. кс. А. Медніс отримав такий дозвіл на працю в УРСР (Archiwum Kurii Metropolitalnej w Rydze, 5 V 1969).

24 травня 1969 р., кс. А. Медніс прибув до Самбора. Упродовж 1969–1971 рр. був найближчим співпрацівником кс. К. Мончинського, здійснював душпастирське служіння у м. Самбір, Мостиська і парафії св. Антонія у Львові (Archiwum Kurii Metropolitalnej w Rydze, 9 V 1969). 14 грудня 1972 р. його призначили настоятелем у Щирці, а після арешту кс. Бернарда Міцкевича з грудня 1973 р. почав систематично обслуговувати парафію в Стрию аж до 1990 р. (Archiwum Kurii Metropolitalnej w Rydze, 14 XII 1972), (Archiwum Kurii Metropolitalnej ob. łac. we Lwowie, b. sygn.,teczka personalna ks. Augustyna Mednisa, tabela służbowa).

У непростих умовах, які створював тоталітарний режим радянської влади та серед пануючого комунізму, який усіма методами боровся з вірою, кс. Августин розпочав душпастирську працю серед місцевого населення в Україні. Варто зазначити, що на той час, кс. А. Медніс був іноземцем та мав лише 37 років, що у свою чергу викликало подив серед місцевих парафіян. Пояснюється це тим, що останні священничі свячення у Львові проведено ще у 1945 р. та не всі парафіяни бачили молодого священника. Одним із перших труднощів, з якими зустрівся кс. Августин, працюючи в Самборі, Мостиськах чи у Львові, було слабе володіння парафіянами польською мовою. Тому спершу він розмовляв з вірянами російською мовою, а під час літургії використовував латинську.

Перші кроки у душпастирській діяльності кс. А. Медніса в Україні полягали в інтеграції з місцевою інтелігенцією. До неї можна зарахувати таких душпастирів Львова, як-от: кс. З. Галунович, К. Ястжембський, В. Керницький, Л. Северин, Я. Шетеля, І. Хвірут, Я. Ценські, Б. Мірецький, а також підпільного священника, професора Генриха Мосінга. Це, у свою чергу, дало можливість молодому священнику отримати душпастирський досвід, ознайомитися із функціонуванням Церкви в умовах комунізму. Окрім духовенства, кс. А. Медніс залучився глибокими дружніми відносинами та підтримкою з графинею Яніною Замойською, дім котрої був місцем зустрічі священників та місцевої інтелігенції.

Однією із важливих особистих характеристик кс. А. Медніса було зацікавлення класичною літературою, архітектурою та класичною музикою. Він мав швацькі здібності, тому був автором багатьох літургійних шат, які донині зберігають історичну та естетичну вартість. Його роботи можна зустріти у єпископа Маркіяна Трофим'яка та деяких католицьких храмах Західної України. Окрім того, кс. А. Медніс займався реставрацією історичних предметів та пам'яток історії та культури. Присвячував цьому заняттю багато часу та зусиль у пошуках таких об'єктів культурної спадщини. На сьогоднішній день вони зібрані і перебувають у власності дієцезіального музею Луцької дієцезії (Трофим'як, 2010). У непростий час, такі уподобання давали йому можливість психологічно відволіктись, адже він знаходився під постійним наглядом з боку КДБ, як «служитель культури».

Додатковою перешкодою тогочасної влади у ставленні до Церкви та релігійного виховання, були питання ремонту храмів та катехизації. Зокрема, варто зауважити, що радянська влада забороняла проведення катехизації в храмах, а обов'язки душпастиря обмежувалися виключно до відправлення Літургії та уділення Таїнств. Цю можливість використовували для проведення релігійного навчання мирян. Стосовно проведення ремонтних робіт, відзначається той факт, що в обов'язковому порядку вимагалось погодження з відповідними органами, отримати яке, було вкрай складно (Wołczański, 2008, p. 25).

З настанням перебудови у СРСР, під керівництвом кс. А. Медніса у 1989 р., вдалося поіренуцти РКЦ такі костели, як-от: Успіння Пресвятої Діви Марії в Жидачеві, Пресвятої Трійці в Меденичах. У 1990 р. освячено два костели – св. Миколая у Миколаєві Львівської обл. та Всіх Святих у Ходорові. Крім цих костелів, кс. Августин продовжував обслуговувати святині в м. Стрий та Щирець (Бегей, 2016).

З відновленням св. Йоаном Павлом II структур РКЦ 16 січня 1991 р., 12 жовтня поточного року кс. Августина призначено деканом Стрийського та Дрогобицького районів за розпорядженням архієпископа Маряна Яворського. 16 жовтня того ж року відбулося підтвердження номінацій на Ходорів, Стрий та Жидачів. У грудні 1991 р. кс. Августин звернувся до архієпископа Риги Я. Пуятса про дозвіл на екскардинацію з Ризької архідієцезії, щоб інкардинаватися до Львівської архідієцезії. У своєму проханні писав: «Своє прохання мотивую тим, що на терені Львівської архідієцезії працюю 22 роки. За цей час опанував українську та польську мову. Закорінився на цій землі, яка була болісно вистраждана. Розділяючи біль та радості Божого люду...». 9 січня 1992 р. він отримав згоду на екскардинацію (Архів Луцької дієцезії, 09 I 1992). Після отримання цього дозволу, 16 квітня 1992 р. кс. Августин звернувся до архієпископа М. Яворського з проханням про інкардинацію до Львівської архідієцезії. У своєму проханні писав: «...від 23 років виконую душпастирську послугу у Львівській архідієцезії. Прагну в наступних роках мого життя служити Церкві та цих теренах...» (Архів Луцької дієцезії, 16 IV 1992). 21 квітня 1992 р. кс. Августин був інкардинований до Львівської архідієцезії (Архів Луцької дієцезії, 21 IV 1992). Слід відзначити той факт, що за вагомих внесок і розвиток Львівської архідієцезії, а особливо за ремонт храму в Стрию, навесні 1992 р. відзначений гідністю носіння ракети і мантолету (Архів Луцької дієцезії, 21 IV 1992). Також двічі (12 листопада 1992 р. та 20 грудня 1996 р.) обраний до священничої ради Львівської архідієцезії. 13 листопада 1994 р. його піднесли до гідності греміального каноніка львівського митрополічного капітулу (Архів Луцької дієцезії, 13 XI 1994). Неможливо оминати факт, що кс. А. Медніс приймав участь у першому повоєнному синоді Львівської архідієцезії (Архів Луцької дієцезії, 16 I 1995).

Окрім церковних відзнак, кс. Августин був володарем і інших нагород. Зокрема, 10 вересня 1990 р. відзначений Золотою медаллю опікуна місць народної пам'яті Радою охорони пам'яті, боротьби і мучеництва Речі Посполитої за вагомих внесок у збереженні культурної спадщини.

Останнім місцем праці кс. А. Медніса стала Луцька дієцезія, відновлена у 1996 р., а першим повоєнним ординарієм став давній приятель кс. Медніса – єпископ М. Трофим'як, який 25 березня 1998 р. призначений ординарієм цієї ж дієцезії. Варто зазначити, що він був одним із перших єпископів з України у незалежній державі та першим Луцьким єпископом після 1945 р. Ще у молоді літа, М. Трофим'як був органістом у Самборі, де й познайомився з кс. А. Меднісом. Тому 17 серпня 1999 р. кс. Медніс звернувся до метрополітальної курії у Львові з проханням звільнити від обов'язків настоятеля у Ходорові та стрийського декана та надати дозвіл на виїзд до Луцької дієцезії, в якій на той час працювало декілька священників.

7 вересня 1999 р. кс. А. Медніс призначений генеральним вікарієм Луцької дієцезії (Архів Луцької дієцезії, 7 IX 1999), а 4 січня 2000 р. єп. М. Трофим'як підніс кс. А. Медніса до гідності гонорового каноніка луцького кафедрального капітулу (Архів Луцької дієцезії, 04 I 2000).

Ця історична подія стала особливою, оскільки останнім луцьким каноніком був кс. Я. Рутковський ще у 1943 р. Згодом, 23 жовтня 2001 р. єп. М. Трофим'як призначив кс. А. Медніса виконувачем обов'язків настоятеля кафедрального собору св. апостолів Петра і Павла у м. Луцьку (Архів Луцької дієцезії, 23 X 2001). 1 жовтня 2004 р. у Луцьку створено дієцезіальний музей, першим хранителем якого був кс. А. Медніс (Архів Луцької дієцезії, 01 X 2004). Цій справі він присвятив останні роки свого життя. Завдяки його старанням, в музеї були укомплектовані цінні експонати сакрального мистецтва, які він збирав упродовж цілого свого життя. Дбаючи про історичні цінності, кс. А. Медніс налагодив контакт з працівниками королівського замку у Варшаві та з Міністерством культури та народної спадщини у Варшаві. Особливу увагу слід приділити старанням кс. Августина в питаннях налагодження співпраці не тільки з викладачами, але й студентами Інституту історії та мистецтва Ягеллонського університету в Кракові. З огляду на цю тісну співпрацю, у 2006 р. видано каталог музейних експонатів (Betlej, 2006).

Останні роки життя кс. А. Медніс провів у смт. Торчин Волинської області, де виконував обов'язки настоятеля та доїжджав до Луцька. Мав проблеми зі здоров'ям, пов'язані із аритмією серця. Згодом йому поставили діагноз рак крові, хоча навіть це не стало на перешкоді у виконанні його обов'язків. Попри хворобливий стан, кс. А. Медніс не хотів переїжджати з Торчина до Луцька, оскільки дуже цінував тишу і самотність, де міг віддати багато часу на пошиття літургійних речей та облаштування музею. Варто зазначити і те, що кс. А. Медніс зібрав солідну бібліотеку не лише релігійної, але й художньої літератури, представлена різними мовами.

9 березня 2007 р. кс. А. Медніса перевезли до обласної лікарні в Луцьку для ретельної діагностики, адже він скаржився на погіршення стану здоров'я. Втім, наступного дня, 10 березня 2007 р. помер. Похований біля костелу, на давньому парафіяльному кладовищі у смт. Торчині, де провів останні роки свого життя.

Отож, вагомий внесок кс. А. Медніса в душпастирській праці не тільки у Львівській архідієцезії, але й у відродженні Луцької дієцезії РКЦ в Україні, варто відзначити його особливу жагу до праці та стійкість віри, з якою він проходив усі життєві випробування. За свою душпастирську діяльність він пережив переслідування з боку радянської влади, відремонтував низку католицьких храмів, приймав участь у відродженні Львівської архідієцезії, у якій на той час працювало декілька священників. Зібрав цінні експозиції для Луцького дієцезіального музею та бібліотеки. Цей внесок у діяльність та функціонування РКЦ на теренах Львівщини та Волині, ми, вдячні нащадки, цінуємо до сьогоднішнього дня.

Бібліографія

Архів Луцької дієцезії (1992). Персональна справа кс. А. Медніса, Декрет екскардинаційний кс. А. Медніса до Львівської дієцезії № 1, 09 I 1992 р.

Архів Луцької дієцезії (1992). Персональна справа кс. А. Медніса, Прохання до кс. проф. др. Маряна Яворського, архієпископа митрополита Львівського в справі інкардинації до Львівської дієцезії, Ходорів, 16 IV 1992 р.

Архів Луцької дієцезії (1992). Персональна справа кс. А. Медніса, відзнака кс. А. Медніса за горливу душпастирську послугу у Львівській архідієцезії № 164, 21 IV 1992 р.

Архів Луцької дієцезії (1992). Персональна справа кс. А. Медніса, інкардинація кс. А. Медніса до Львівської архідієцезії № 163, 21 IV 1992 р.

Архів Луцької дієцезії (1994). Персональна справа кс. А. Медніса, Номінація кс. А. Медніса греміальним каноніком Митрополічного кафедрального капітулу у Львові № 305, 13 XI 1994 р.

Архів Луцької дієцезії (1995). Персональна справа кс. А. Медніса, Декрет призначення членів Синоду Львівської архідієцезії, № 7, 16 I 1995 р.

Архів Луцької дієцезії (1999). Персональна справа кс. А. Медніса, Декрет призначення генеральним вікарієм 7 IX 1999.

Архів Луцької дієцезії (2000). Персональна справа кс. А. Медніса, Декрет призначення гоноровим каноніком луцького кафедрального капітулу 04 I 2000.

Архів Луцької дієцезії (2001). Персональна справа кс. А. Медніса, Декрет призначення виконуючого обов'язки настоятеля луцького кафедрального собору № 114 від 23 X 2001.

Архів Луцької дієцезії (2004). Персональна справа кс. А. Медніса, Декрет про призначення хранителем Луцького дієцезіального музею № 092 від 01 X 2004.

Спогади єпископа Маркіяна Трофим'яка, Луцьк, 20 вересня 2010 р.

Спогади митрофорного протоієрея Романа Беґея, Луцьк, 17 травня 2016 р.

Archiwum Diecezji Łuckiej (1941). b. sygn., Leciba I klases szkolniakam Mednim Augustam 1940/41 mǎcības gadas, Bruknas 1941.

Archiwum Diecezji Łuckiej (1942). b. sygn., Leciba II klases szkolniakam Mednim Augustam 1941/42 mǎcības gadas, Bruknas 1942.

Archiwum Diecezji Łuckiej (1943). b. sygn., Leciba IV klases szkolniakam Mednim Augustam 1942/43 mǎcības gadas, Bruknas 1943.

Archiwum Diecezji Łuckiej (1944). b. sygn., Leciba V klases szkolniakam Mednim Augustam 1943/44 mǎcības gadas, Bruknas 1944.

Archiwum Diecezji Łuckiej (1945). b. sygn., Leciba VI klases szkolniakam Mednim Augustam 1944/45 mǎcības gadas, Bruknas.

Archiwum Diecezji Łuckiej (1960). b. sygn., Dekret nominacyjny bpa P. Strodosa dla ks. Augustyna Mednisa na wikariusza par. Ілуkszta, Ryga 29 VII 1958 r.] [ADŁ, b. sygn., Dekret nominacyjny bpa P. Strodosa dla ks. Augustyna Mednisa na wikariusza par. Dyneburg, Ryga 9 V 1960 r.

Archiwum Diecezji Łuckiej (1961). b. sygn., Dekret nominacyjny administratora apostolskiego archidiecezji w Rydze ks. Julijansa Začestsa dla ks. Augustyna Mednisa na administratora par. Lēnas i Vaiņodes, Ryga 8 VI 1961 r.

Archiwum Kurii Metropolitalnej w Rydze (1969). b. sygn., Akta personalne ks. A. Mednisa, Справка о регистрации служителя культа, Львов 5 V.

Archiwum Kurii Metropolitalnej w Rydze (1969). b. sygn., Akta personalne ks. A. Mednisa, dekret nominacyjny dla ks. A. Mednisa na wice administratora par. Sambor, Mościska i św. Antoniego we Lwowie, Ryga 9 V.

Archiwum Kurii Metropolitalnej w Rydze (1972). Akta personalne ks. A. Mednisa, dekret nominacyjny dla ks. A. Mednisa na administratora par. Szczerzec, Ryga 14 XII 1972] [Archiwum Kurii Metropolitalnej ob. łac. we Lwowie, b. sygn.,teczka personalna ks. Augustyna Mednisa, tabela służbowa.

Wolczański, J. (1992). «Przybysz z Północy». W 60 rocznicę urodzin ks. Augustyna Mednisa, «Gość Niedzielny», 5 kwietnia 1992, Nr 14 rok LXIX, s. 6.

Wolczański, J. (2008). Ks. Kanonik Augustyn Mednis (1932-2007). Człowiek-kapłan-humanista. [w:] Fides ars scientia. Red. Betlej A., Skrabski J., Tarnów 2008, s. 13-14, 25.

Zbiory Muzeum Diecezjalnego w Łucku (2006). Cz. I. Rzeźba, oprac. A. Betlej, M. Biernat, M. Kurzej, W. Walanus, Kraków.

References

Архив Лутскої дієцезії (1992). Personalna справа кс. А. Медніса, Декрет екскарднатиини кс. А. Медніса до Lviskoi дієцезії № 1, 09 I 1992 r.

Архив Лутскої дієцезії (1992). Personalna справа кс. А. Медніса, Prokhannia do ks. prof. dr. Mariana Yavorskoho, arkhiepyskopa mytropolyta Lvivskoho v spravi inkardynatsii do Lviskoi дієцезії, Khodoriv, 16 IV 1992 r.

Архив Лутскої дієцезії (1992). Personalna справа кс. А. Медніса, inkardynatsiia ks. А. Медніса до Lviskoi arkhidiєцезії № 163, 21 IV 1992 r.

Архив Лутскої дієцезії (1992). Personalna справа кс. А. Медніса, vidznaka ks. А. Медніса за horlyvu dushpastyrsku posluhu u Lvivskii arkhidiєцезії № 164, 21 IV 1992 r.

Архив Лутскої дієцезії (1994). Personalna справа кс. А. Медніса, Nominatsiia ks. А. Медніса hremialnym kanonikom Mytropolychoho kafedralnogo kapitulu u Lvovi № 305, 13 XI 1994 r.

Arkhiv Lutskoi diietsezii (1995). Personalna sprava ks. A. Mednisa, Dekret pryznachennia chleniv Synodu Lvivskoi arkhidiietsezii, № 7, 16 I 1995 r.

Arkhiv Lutskoi diietsezii (1999). Personalna sprava ks. A. Mednisa, Dekret pryznachennia heneralnym vikariiem 7 IKh 1999.

Arkhiv Lutskoi diietsezii (2000). Personalna sprava ks. A. Mednisa, Dekret pryznachennia honorovym kanonikom lutskeho kafedralnoho kapitulu 04 I 2000.

Arkhiv Lutskoi diietsezii (2001). Personalna sprava ks. A. Mednisa, Dekret pryznachennia vykonuiuchoho oboviazky nastoiatelia lutskeho kafedralnoho soboru № 114 vid 23 Kh 2001.

Arkhiv Lutskoi diietsezii (2004). Personalna sprava ks. A. Mednisa, Dekret pro pryznachennia khranytelem Lutskeho diietsezialnoho muzeiu № 092 vid 01 Kh 2004.

Spohady yepyskopa Markijana Trofymiaka, Lutsk, 20 veresnia 2010 r.

Spohady myroforneho protoireja Romana Beheia, Lutsk, 17 travnia 2016 r.